

"LA INDUSTRIAL" participa en l'homenatge a VERDAGUER

enguany es commemora el 150è aniversari del naixement del poeta nacional mossèn Jacint Verdaguer. Per a tal esdeveniment s'han organitzat tota mena d'actes culturals, tant de diverses institucions com per part d'associacions verdaguerianes.

Per aquest motiu la centenària coral "La Industrial" de la nostra ciutat, dirigida per Maria Calzada i Olivella, va ser convidada als actes que organitzà l'Associació Jacint Verdaguer de Barcelona.

Com és tradició, l'associació dedicà el record al gran poeta amb la celebració de tres actes, els dissabtes 4 i 10 de juny, i el diumenge 11: l'ofrena floral a Montjuïc, la missa i ofrena floral al llit de mort de Vallvidrera, i la missa i l'acte literari-musical.

Fou en aquest darrer on intervingué "La Industrial". Després de la missa cantada a la parròquia antiga de Vallvidrera, oficiada per mossèn Antoni Oliver, qui glossà la personalitat de Verdaguer, la coral participà amb els seus cants en l'acte poètico-musical presentat pel senyor Antoni Udina, catedràtic de la UAB.

"La Industrial" oferí obres d'autors catalans, com Toldrà,

Manén i Puigferrer. L'obra més emblemàtica, però, pel sentiment que es respirà a Vil·la Joana, fou la interpretació acurada de "l'Emigrant", la qual captivà l'esperit de públic i cantaires per la seva emotivitat i pel que representava en el context de Vallvidrera i en data tan assenyalada.

Acte seguit es procedí al lliurament de premis del concurs literari escolar, per cloure amb un recital de poesia i lectura de prosa verdagueriana, en el qual intervingueren Teresa Clota, Marta Lluís i Mercè Sampons.

L'ASSOCIACIÓ PERE OLIVER SALT

El dia 20 va tenir lloc la presentació d'aquesta Associació en el local que la nova societat té al costat de la biblioteca de la Caixa de Sabadell.

El nom adoptat és el que fou el primer president de la Caixa, antecessor del que havia d'ésser Pere Quart. Aquesta Associació agrupa totes aquelles persones que han estat membres dels diferents òrgans d'aquesta entitat econòmica. Unes 120 persones són les que componen aquest grup associatiu que s'ha constituït amb una idea del president, En Pere Fonolleda;

una idea ben acollida i que se li ha donat vida pròpia.

La junta directiva d'aquesta Associació està constituïda per Esteve Renom Pulit, com a president; Salvador Fitó Borgunyó, com a vice-president; Joan Folch Balaguer, com a secretari; Lluís Generó Domènech, com a tresorer, i, com a vocals: Xavier Bigatà Ribé, Lluís Brunet Berch, Miquel Masclans Sastre i Josep Simó Deu.

Una de les finalitats de l'Associació és "mantenir vincles de relació i col·laboració amb la Caixa d'Estalvis de Sabadell i fomentar el coneixement, la promoció i la divulgació de la finalitat i de les activitats de l'esmentada Institució, en tots els segments de la societat".

I "vetllar per la defensa dels interessos de la Caixa de Sabadell i, amb tal finalitat, organitzar i promoure tota mena d'activitats de caràcter social i cultural que redundin en benefici de la pròpia Caixa de Sabadell i de la societat en general".

UN ANIVERSARI

"Societat Anònima", revista gratuïta del Vallès, ha complert el seu primer any, enhorabona que s'ha volgut compartir entre els amics i companys que formen aquesta societat plural del Vallès dinàmic, que batega al ritme dels nous temps.

S'ha celebrat en un marc original: la Nova Cava de Jazz, de la veïna i amiga Terrassa, on sota la seva magnífica cúpula s'ha cantat, s'ha recitat i s'ha interpretat música amb ritme, i tot enmig d'un públic addicta i participatiu.

A Fidel Balaguer, que sap crear caliu i ambient, es deu aquest simpàtic *show*.

"Societat Anònima" ja ha fet un any. S'ha brindat perquè segueixi sumant-ne d'altres i més encara, i que tots, amics i companys ho puguem veure i disfrutar. Ho expressem en veu alta perquè no ens ofeugi la música...

LA CAMPANA, D'ANTONI TÀPIES

El dia 16 d'aquest mes fou presentada aquesta obra escultòrica de Tàpies i és la cinquena –"no hay quinto malo"– d'aquest famós artista. Dues obres d'ell són a Barcelona i les altres dues a Saint Gallen (Suïssa).

Està previst la seva instal·lació en el racó del campanar de Sant Fèlix. Ara s'ha presentat en el pati del Museu d'Art.

La peça té 1'79 metres d'alçada i 2'43 d'amplada. És de coure i un aliatge d'estany, plom i ferro. El jou és un armat de bronze –imitant fusta– col·locat en sentit diagonal respecte al sòl, i en aquest l'autor hi ha escrit unes paraules alterades de la frase llatina "De some emissió", que és el títol d'un llibre del segle XVI.

L'escultura, quan s'instal·li, farà l'impressió que acaba de caure del campanar. "Les campanes tenen, per si mateixes, un aire espiritual per la seva capacitat d'atraure, de convocar, però en aquest cas, fora de l'església. No tenen sentit religiós. Els xinesos les usaven dos mil anys abans de Jesucrist", ha explicat Tàpies. L'autor, en l'acte de presentació de la seva escultura, manifestà que estava "molt content, molt orgullós i molt agraït de les faciliats que se m'han donat".

Cal preveure que quan s'instal·li l'escultura al racó del campanar, hi hagi repic de campanes...

ELS 150 ANYS DEL NAIXEMENT DE MN. JACINT VERDAGUER

Una àmpliament documentada exposició sobre l'obra verdaguèria ocupa la primera planta del Saló Modernista de la Caixa de Sabadell. L'aportació és del professor de català Joan Pallàs i és molt extensa. Llibres, poemes... Tot en una àmplia bibliografia i, d'aquesta, una informació que posa al corrent l'espectador sobre les diferents èpoques de la vida i obra del sacerdot i poeta català.

L'exposició és ja per ella mateixa un homenatge a la persona, al poeta i escriptor, i al sacerdot que fou mossèn Jacint Verdaguer; una de les figures més interessants del seu temps. Perquè, observant la història personal de Mn. Cinto, qui s'hi endinsa una mica arriba a conèixer un temps del país, que pot ser que no hagi estat prou estudiat ni comprès.

La poètica i la literatura han estat sempre una via d'exposició del temps i del grau de saber dels homes, llegadors, pel sedàs de la història, dels valors i defectes que els mogueren a escriure. Verdaguer és un dels més vàlids exemples en ressenyar el seu temps.

I aquells qui escrigueren sobre ell, els qui musicaren alguns dels seus poemes, han llegat també l'esperit del contar els temes. D'aquests, Manuel de Falla que musicà la seva "Atlàntida". Fora bo, –un somni potser!– que aquí la poguéssim escoltar, programada en algun concert.

SABADELL A "LA PATRO"

Observant retalls de la història de l'Església, si ens hi fixem, veiem que cada època ha tingut els sants que ha necessitat. Una raça de gent que, menats per la fe i la voluntat, han fet que hi hagués un parèntesi que permetés posar atenció en el que es pot arribar a aconseguir actuant, en el nom de Déu, de cara als marginats, encomanant-ho a altres persones que no hi havien posat atenció i construir un nucli humà que ja, des de llavors, es donarà al bé.

Això fou el que va fer una doneta de Sabadell, morta fa vint-i-set anys, des de la parròquia de la Puríssima, amb extensió als barris més necessitats, especialment, el de Can Rull. Aquest li té posada una placa a la plaça del seu nom com a segell del seu fer; de donació plena als altres. Fou la Patro Agulló. Una veïna de Sabadell que de petita arribà d'un poble d'Alacant i molt aviat començà a fer missió: la família, la ciutat, el barri... Tot, dia a dia i sense perdre passada. Una força gran; una fe total i un fer amb el qual posà moltes primeres pedres construint obra social, religiosa... Catequesis, hospitals, presons, barris, asils. I fundà una parròquia: la de Can Rull. I no tenia res...! La seva paraula, les seves accions, ho aconseguiren.

Ara que som en un altre temps, en què hi ha moltes necessitats i en que continuen les marginacions, que triomfa tant el "Jo", i prou! Déu ha permès que Sabadell, a través dels amics de la Patro, constituïts en entitat, porti el seu record i se li retí homenatge, perquè així la seva missió serveixi de posada al dia i, estudiant-la, s'hi mediti i, amb ulls d'ara i amb possibilitats d'ara, s'imitin aquests tipus de missió al nostre quart món.

A la Patro Agulló pot ser que mai no se la pugui a l'altar, però és possible que actuacions com les d'ella puguin viure-hi presents i fer que la nostra societat pensi molt més en els altres del que es fa.